

PHẦN 30

Vừa qua bốn ngày, tên mang kiếng đen lại xuất hiện trước Lộ San. Nàng kinh ngạc hỏi:

- Ông lại còn tìm tôi làm gì?
- Cô Lộ Minh, xin cô cảm phiền, với thiện ý, tôi tìm cô để bàn một vài câu chuyện.
- Tôi thanh minh trước cùng ông, nếu bắt tôi chạy tiền nữa, thì nhứt định không có.
- Hiện giờ tôi không yêu cầu gì nơi cô, nhưng khi cần yêu cần thì không phải một vạn mà tám vạn hay mười vạn cũng không chừng.
- Ông đem giết chết tôi cũng không có số tiền đó.
- Chúng ta bàn đến chuyện đó nữa làm gì, hôm nay tôi không phải tìm cô để yêu cầu tiền.
- Ngoài tiền ra còn có chuyện gì cần bàn?
- Mục đích tôi tìm cô hôm nay để chúc mừng.
- Chúc mừng? Tôi chưa sanh, cũng chưa kết hôn.
- Chúc mừng cô gặp Hồ Mộc Kỳ, một vị chủ hãng giàu có lớn, nên tôi tìm cô mà chúc mừng.
- Ông...
- Tôi không phải nói càn nói bướng. Cô Lộ Minh, tài sản của Hồ Xưởng trưởng, có lẽ từ một trăm vạn trở lên...
- Ông ấy là bạn học của tôi.
- Nhưng hiện tại hai người đã ở chung nhau.
- Ông nói càn.
- Ha... ha... ha... Đối với những ngôi sao ca hát, không bao giờ tôi nói càn, cũng như cô chẳng hạn.
- Ông lại còn có mục đích gì?

- À! Tôi đã nói hôm nay không có mục đích gì.
- Thế thì hẹn gặp lại.
- Cô Lộ Minh! Tôi còn ít lời xin cho cô biết rõ.
- Xin ông nói mau đi.

Lộ San dừng chân lại, tỏ vẻ rất khó chịu, trong lòng nàng vừa nghi ngờ vừa đau khổ. Gã đeo kiếng đen cười nói:

- Xin cô thông thả đi, tôi có làm điều gì không phải với cô đâu.
- Xin ông hãy nói, yêu cầu ông nói mau.
- Được, tôi nói đây, xem lần trước cô rất hào phóng giúp tôi một vạn đồng, do đó tôi phải chiếu cố đến cô.
- Cám ơn ông.
- Cô Lộ Minh, chuyện quan hệ là do Hồ xưởng trưởng...
- Nghĩa là sao?
- Ông ấy là người đàn ông đã có vợ, cô nên biết điều đó.
- Biết rồi.
- Thế mà cô...
- Tôi đã nói, tôi và Hồ Mộc Kỳ là bạn học nhiều năm bây giờ mới gặp lại nhau, không có quyền giao thiệp với nhau sao?
- Ở chung nhau thì vượt ngoài tình bạn rồi cô ơi! Theo ý tôi thì không có gì.
- Thế là được rồi, ông còn muốn nói gì nữa?
- Nhưng đối với vợ Hồ xưởng trưởng mà nói thì không thể nào tha thứ được.
- Bởi chị ấy đối không phải với chồng.
- Người đàn ông có vợ lẽ nào không nói xấu vợ nhà.
- Chị ấy đã biết?
- Sao lại không biết.

Lộ San rất lo sợ, nhìn gã đeo kiếng đen, nhưng nàng trấn tĩnh nói:

- Ông muốn làm trung gian đỡ trò gì đây?
  - Ha... ha... ha... Cô Lộ Minh, cô đừng nhìn tôi làm một trò cười, bộ cô nghĩ, tôi chỉ làm trung gian để đùa cợt với cô sao?
  - Thế là ông vẫn vít theo tôi làm gì?
  - Đến nước này tôi phải nói rõ cho cô biết, bằng không cô cho rằng tôi vẫn vít theo cô để gây ra những trò bất hảo.
  - Sớm giờ ông mãi nói vòng vo, chưa nói rõ chủ đề.
  - Chỉ vì cô là Lộ Minh lần trước đã giúp tôi một vạn đồng...
  - Thì giao tiền cho ông rồi.
  - Do đó, tôi xin giúp cho cô một việc.
  - Tôi không phải là kẻ phạm tội.
  - Không thể chẳng nói cô đã có tội phạm gia tình người khác.
  - Tôi...
  - Nói thật, tôi đã được bà Hồ Mộc Kỳ mượn...
  - Làm gì?
  - Điều tra hành động bên ngoài của Hồ xưởng trưởng.
  - Ông sẽ báo cáo với người chủ đã mượn ông?
  - Bây giờ bàn đến chuyện tôi giúp cho cô Lộ Minh! Tôi...
- Lộ San đã đoán trước nói:
- Đúng rồi! Tôi còn chưa biết tiên sinh gọi là gì?
  - Tùy Tiện.
  - Được rồi, vậy tôi gọi ông là Tùy Tiện tiên sinh, xin ông tiếp tục nói đi!
  - Cô Lộ Minh, cô chẳng những là một ngôi sao sáng đang lên, mà lại có nghĩa khí nữa, còn tôi? tôi sẽ đối với chủ mượn tôi mà nói rằng, Hồ xưởng trưởng không có hành động nào sai quấy ở bên ngoài, đừng nói có bạn gái thật sự, cho đến bạn dốt đi xem xi-nê, đi vũ trường cũng không có nữa.
  - Ông nói dối rất tài, chắc chắn chủ mượn ông sẽ tin?

- Điều đó không phải tôi cố ý thổi phồng trước mặt cô, tôi chỉ nói một câu, cũng bằng Hồ xướng trưởng nói hàng trăm câu.

- Tôi rất đồng tình với chủ của ông, chẳng những tốn tiền mà còn bị gạt.

- Nếu tôi cứ nói thực, thì đối với danh dự của cô....

- Ông khỏi cần nói hết lời.

- Tôi cũng đồng ý với Hồ xướng trưởng, bởi vợ của ông không khác một con hổ cái, huống chi cô là một người đẹp hoàn toàn?

- Ông còn chuẩn bị gì nữa đây?

- Tôi chỉ tìm cơ hội để gánh vác trách nhiệm cho cô.

- Ông nên nói rõ muốn chừng bao nhiêu?

- Tôi đã nói hôm nay không thể mở lời với cô. Phải rồi, Hồ xướng trưởng đi Đài Bắc về rồi chứ! Cô thấy chưa, tôi là thằng hay quên, ông ấy nói đi Đài Bắc một tuần là để gạt vợ mà thôi.

- Ông điều tra thật chính xác.

- Đó cũng là công tác đáng kể, mà không báo cáo với chủ mướn, chỉ nhận tiền chủ mướn mà thôi. Nhưng sự kiện phải cần biết rõ.

- Ông rất lanh lợi.

- Tưởng thường làm gì. Cô Lộ Minh, sự tình đến đây không thể chấm dứt. Còn phải tính toán dứt khoát nữa chứ? Ý chà! Đòi người sao lắm cảnh rắc rối giàu có như Hồ xướng trưởng mà có vợ quá dữ, khiến cho ông ta tối ngày ăn ngủ không yên.

- Không có vậy, làm sao ông có cơ hội làm tiền hai bên.

- Ha... ha... ha... Cô nên hiểu rõ, túng thiếu nên cực chẳng đã phải lãnh mỗi kiếm chác, lúc đầu tôi rất lười biếng trong công tác này ghê đi.

- Ông chưa nói rõ cho tôi biết!

- Nếu có việc gì, tôi sẽ báo cáo cho cô biết. Phải rồi, à, tôi có nghe có một số người theo cô quấy nhiễu mãi phải không?

- Đúng vậy, bị họ vắn vít lắm khi ca hát không muốn được.

- Từ nay có bọn người đó thì cô nên nói Tùy Tiện muốn gặp họ là đủ rồi.

- Sao ông không tuyên bố cùng thủ hạ, bảo họ đừng nên làm phiền tôi nữa.
- Căn cứ theo qui luật thì tôi không thể tuyên bố như thế được. Cô Lộ Minh, Từ nay cô yên lòng, miễn tôi nói một lời thì cô khỏi bị phiền phức nữa.
- Cám ơn ông.
- Hẹn gặp lại.

Lộ San nhìn theo tên đeo kiếng đen đi mất hút trong đường phố, nàng rất hận không thể gọi cảnh sát bắt hấn cho khuất mắt. Nhưng nàng không thể làm thế được, chỉ vì tên lưu manh đã nói là nàng có tội phạm vào gia đình người khác.

Nàng về đến nhà thì bà Lý đã dọn cơm trưa. Lộ San xem đồng hồ, nếu chờ tan sở Hồ Mộc Kỳ về thì chỉ chờ 20 phút nữa, tinh thần nàng hoảng hốt ngồi dựa tại ghế sofa.

Nàng ăn năn cho mình tại sao quá dễ dãi cho Hồ Mộc Kỳ cùng sống chung? Bằng không, thì đâu bị tên Tùy Tiện bắt buộc cho nàng phải khó xử. Hiện giờ phải đối phó với tên Tùy Tiện, bằng không thì hấn báo cáo với vợ Hồ Mộc Kỳ, nếu người đàn bà hung hăng có đến đánh ghen thì nàng không thể chịu nổi.

Nàng đang ôm đầu sầu khổ, bỗng nghe tiếng chân đi tiếp theo đó, Hồ Mộc Kỳ với giọng thân thiết:

- Lộ San!

Nàng đứng lên lấy lược chải sơ đầu tóc, nói:

- Mộc Kỳ! Em đang ở đây.
- Bà Lý đã dọn cơm rồi.
- Em đang chờ anh về đó chứ.
- Cám ơn em.
- Má Lý có nấu những món anh ưa thích.
- Lộ San! Từ nay cứ theo ý kiến của em, em thích gì thì anh dùng nấy, còn anh thì "tùy tiện".
- Tùy Tiện? Nghe chàng nói đến tùy tiện, nàng bỗng nhớ đến gã đeo kiếng đen.
- Chuyện gì? Sao bỗng nhiên mặt biến sắc vậy?

- Không có chi, em chỉ mừng vui có anh bên em.

- Cùng em ở chung, dầu phải ăn cơm nguội canh lạt anh cũng cảm thấy vui vẻ vô cùng. Lộ San! Một người không thể đủ sinh hoạt, đau khổ này, không thể lấy vật chất mà bù đắp cho được.

- Mộc Kỳ! Anh hãy ăn đi!

Chàng ăn ít miếng rồi nói:

- Lộ San! Trên đời này không hiếm chi người không biết bao giờ mới thoả mãn dục vọng, chỉ có anh là ngoại lệ, được chung sống cùng em là anh thấy đầy đủ quá rồi.

Lộ San chăm chú nhìn chàng:

- Mộc Kỳ, em không có cách nào không yêu anh cho được.

- Anh cũng thế, không thể yêu ai ngoài em ra. À, Lộ San, đến lúc nào rảnh, chúng ta cùng đi viếng An Bình Cổ Bảo...

- Không, em không đi đâu hết...

Lộ San bỗng nhiên thất thần kêu lên, chỉ vì nàng nhớ lại cũng tại An Bình Cổ Bảo mà khởi đầu cho cuộc đời nàng như chiếc thuyền trôi trong cơn sóng gió. Hồ Mộc Kỳ sững sờ giây lát bèn hỏi:

- Lộ San! Em làm sao vậy?

- Không, chỉ vì An Bình Cổ Bảo em có đi qua rồi, không có gì vui mà du ngoạn, do đó em không muốn đi.

Dùng cơm xong, hai người cùng lên giường mà ngủ. Lộ San nghĩ đến những người chồng nàng đã đi qua. Cốc Minh thì trước khi ngủ, chàng sờ mó hôn hít rất lâu. Tạ Cách Luân trước khi ngủ trưa cũng có thói quen rất xấu đó. Duy có Hồ Mộc Kỳ, trước khi ngủ, chàng nằm rất êm thắm, không hề làm rộn nàng. Đời nàng đã trải qua nhiều biến đổi bể dâu. Hiện giờ nàng rất yêu tánh trầm tĩnh chân thật của Hồ Mộc Kỳ.

Nàng lại nghĩ đến gia đình, đã hơn một năm rồi, nàng không viết một giòng chữ gửi về thăm cha mẹ và chị.

Có lẽ ba má nàng cho rằng nàng sống với Tạ Văn Chi rất yên ổn. Gia đình đâu có ngờ Tạ Văn Chi tức là Tạ Cách Luân nay đã chết? Gia đình đâu có biết nàng hôm nay đã đắm chìm trong nghề ca nữ, lại cùng chung sống với người

đàn ông đã có vợ. Nàng rất hổ thẹn, không còn mặt mũi nào mà viết thư về gia đình, mà viết thế nào đây?

Nhút là hổ thẹn với chị nàng. Khi nghĩ đến Lộ Ni, nàng nhớ tới người bạn trai đánh giày của chị, không biết bây giờ họ đã kết hôn với nhau chưa?

Bỗng nhiên Lộ San rơi đôi giòng nước mắt, nhút là nàng thương nhớ mẹ và hai đứa con thơ. Nàng cảm thấy vô cùng đau xót, cũng tại mình gây ra nên xấu hổ mà không còn mặt mũi nhìn con.

Nàng nhìn đồng hồ để gọi Hồ Mộc Kỳ đi làm việc, mỗi khi Hồ Mộc Kỳ ngủ trưa tại đây, khi chàng thức dậy thì sẽ lén ra đi, chớ không hề làm cho nàng mất giấc ngủ. Giây lát sau, chàng thức dậy, cũng như hằng bữa, chàng sẽ lén ra đi, nhưng Lộ San không hề ngủ được, nàng lẩn qua chỗ nằm của chàng, nhờ hơi ấm mà nàng cảm thấy dễ chịu, nên nhắm mắt lại.

Sau khi hát xong, Lộ San toan trở về, bỗng nhiên nghe ông Giám Đốc gọi:

- Cô Lộ Minh ơi, có điện thoại của cô.
- Ai gọi tôi đó?
- Tiếng đàn ông.

Nàng bỗng thấy hứng khởi lên, chắc chắn Hồ Mộc Kỳ đã gọi để đến rước nàng. Lộ San lật đật chạy đến phòng Giám Đốc, nhìn thấy ông Giám Đốc đã đi ra. Nàng rất mừng:

- A lô! Có phải Hồ đó không?
- Cô Lộ Minh, tôi không phải là Hồ xưởng trưởng, mà chính là Tùy Tiện đây.
- À, Tùy Tiện, ông gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì?
- Mấy ngày qua không gặp mặt, cô mạnh giỏi chớ?
- Vẫn mạnh. Cảm ơn ông.

- Tôi không nghĩ đến việc tìm cô. Nhưng có việc rất bất lợi cho cô, nên buộc lòng phải cho cô biết.

- Việc gì mà bất lợi cho tôi?

- Trong điện thoại bất tiện nói rõ, xin mời cô đến cửa chánh của sân vận động, nhưng cô chỉ đi một mình thôi, nếu trong 10 phút cô không đến thì kể như tôi không thể chờ cô.

- Được, tôi sẽ đến ngay.

Nàng buông ống điện thoại xuống, đứng ngẩn ngơ giây lát. Giám Đốc bước vào hỏi:

- Cô Lộ Minh, dường như có việc gì khó khăn cho cô?

- Không, tôi đang nghĩ cách... đối phó.

- Đối phó? Chuyện gì mà phải đối phó?

- Bọn đàn ông hôi thối, họ mời tôi dùng cơm. A, xin lỗi, tôi nói rất nhanh, vì ông Giám Đốc cũng là phái nam.

Hứa Thế Lâm cười cười nói:

- Tôi không hôi thối thì thôi chớ hề gì.

- Xin kiêu ông chủ, ngày mai gặp lại.

- Ý! Cô Lộ Minh nè, khách mộ điệu say mê cô chẳng những hát hay lại đẹp, tôi đề nghị cô thường thay đổi kiểu tóc, để cho họ có ấn tượng thấy cô mãi mới trong lòng họ.

- Có lẽ khách mộ điệu đã chán lời ca, và chán cả thân hình tôi nữa, tôi mong sao hợp đồng sớm mãn phút cho rồi.

- Ý! Cô đừng nói vậy chớ, tôi rất vui vẻ tái ký hợp đồng với cô kia mà.

- Đến chừng đó sẽ hay. Nếu tôi không kẹt ca hát ở đây thì tôi đã đi La Mã rồi.

- Đêm mai có mấy người bạn từ ngoại quốc mới về. Họ muốn đến nghe cô hát, do đó, tôi cho cô biết đêm mai rất quan trọng, tôi sẽ đứng ra giới thiệu cô.

- Đêm mai sẽ hay, tôi bận chuyện phải đi ngay.

Lộ San đi vội vã đến chánh môn của sân vận động. Vì nói chuyện cùng ông chủ nên trễ hết mấy phút. Khi nàng vừa đi đến thấy Tùy Tiện ngồi sẵn tại đây, sắc mặt của hắn nghiêm nghị không nói một lời. Nàng bước đến nói:

- Xin lỗi ông, tôi trễ hết mấy phút.
- Thật tôi quá vô tình, cô đến trước mặt mà tôi không biết.
- Đừng nói không hay biết!

Hai người cùng bách bộ đi đến một nơi cây cỏ rậm rạp rồi dừng lại. Tùy Tiện trông bốn bên nói:

- Cô Lộ Minh, cũng may cô đến một mình, bằng không, tôi đã chạy rồi.
- Tôi đã nói, tôi không bao giờ báo cảnh sát, huống chi quanh mình tôi không thiếu lâu la của ông anh chùng. Nếu như tôi không đi đến một mình thì ông đã đi mất dạng rồi.
- Tôi rất khâm phục sự thông minh của cô.
- Nhưng không trốn thoát bàn tay của ông.
- Thật ra, tôi hết lòng bảo vệ cô.
- Ông nói gì bất lợi cho tôi.
- Đúng vậy, bằng không, đâu dám lãng phí ngày giờ của cô. Chỉ vì cô và Hồ xưởng trưởng như đã kết hôn rồi.
- Xin ông nói giùm vấn đề.

Tùy Tiện bật lửa châm thuốc hút nói:

- Được rồi, chiều nay vợ Hồ xưởng trưởng nhờ tôi đi tìm giúp, vì bà ấy nghe người ta nói lại gặp Hồ xưởng trưởng đi trên đường phố. Nên bà ta hồ nghi ông không đi Đài Bắc. Những ngày qua ông cũng không về nhà, khiến cho bà hồ nghi ông có tình bên ngoài. Do đó, bà đốc thúc tôi hết sức điều tra, nếu biết ông có vợ lẽ thì cho bà hay, bà sẽ thù lao trọng hậu.
- Rồi ông tính sao đây?
- Vì thế, tôi mới hẹn cô đến đây.
- Theo ý ông...

- Theo ý tôi, bà ấy là chủ mướn tôi, với thù lao không ít, dĩ nhiên phải trung thành theo bà, nhưng tôi không thể chịu nổi sự ngược đãi của người vợ đối với chồng. Chỉ vì, tôi đã vỡ ngực cam kết với bà, nếu Hồ xưởng trưởng có vợ lẽ thì tôi sẽ cho bà biết.

- Bà rất tin tưởng vào ông, bởi ông đã biểu diễn tài của ông như thật.

- Bà ấy cũng trả công cho tôi không ít, nhưng đúng vào lúc tôi cần dùng mà tỏ ra không đẹp, và gần đây tiền của bà không đủ cung ứng những điều cần thiết của tôi.

- Theo ông...

- Cô Lộ Minh, thật cô là người thông minh, vạn nhứt đến lúc tôi không tìm đâu ra thì tôi phải cần thiết đến vợ của xưởng trưởng, nói rõ những nơi Hồ xưởng trưởng ở, cũng như người bạn gái của ông. Chừng ấy muốn bao nhiêu bà cũng chịu cả.

- Ý ông là vậy?

- Đương nhiên phải bảo toàn cho cô và Hồ xưởng trưởng. Tôi cũng không hy vọng làm những chuyện ngoài ý muốn của mình.

- Ông cần chừng bao nhiêu?

- Cô Lộ Minh, khi chưa nói rõ số cần thiết, tôi xin nói rõ cho cô biết. Điều quan hệ là do cô ở chung với Hồ xưởng trưởng, chỉ riêng mình tôi biết, nếu tôi không tố cáo với vợ ông thì chắc chắn cô và ông sẽ chung sống yên ổn. Còn riêng tôi? Tôi tính đi Hương Cảng, sau khi tôi đi rồi thì cô và Hồ xưởng trưởng sẽ được tự do, chỉ vì tôi có nợ một món tiền lớn tại Hương Cảng, nếu muốn đến đây thì phải trả, vì thế, tôi phải tìm cô mà thương lượng.

- Rốt cuộc, ông cần dùng bao nhiêu?

- Tôi xin thề với có, Từ nay cô không hề gặp lại tôi nữa.

- Như thế thì không vẫn còn chút lương tâm.

- Tôi chỉ cần mười vạn mới đủ.

Lộ San như không tin vào tai mình:

- Ông nói sao?

- Cô Lộ Minh, không phải tôi cố ý làm tiền cô, nhưng ai ai cũng thừa biết, giá tám hay mười vạn đối với ông chủ hãng họ Hồ không thấm vào đâu. Cô

nghĩ, giá một món tiền nhỏ mọn này mà đổi được sự yên ổn trường cửu thì đâu phải mắc.

- Quá nhiều, ông ấy lo không nổi đâu.

- Tôi đã nói rất rõ ràng, cô không chịu làm theo, đó là quyền của cô. Riêng tôi thì chỉ có đường đi của tôi. Cô Lộ Minh, chỉ vì việc của cô và Hồ xưởng trưởng mà tôi tìm cô để thương lượng, bằng không tôi chỉ nói một lời với vợ ông thì muốn bao nhiêu mà không được, thật đơn giản.

- Xin lỗi, tôi không sức cung ứng cho ông điều đó.

- Cũng được. Xin kiếu cô. Hẹn gặp lại.

- Ý!

- Cô Lộ San! Chỉ vì gần đây tôi rất bận rộn, tự nhiên là bận lo việc đi Hương Cảng, cô đáp ứng hay không, tôi cũng chẳng hề thỉnh cầu với cô.

- Để tôi còn xét lại.

- Hay lắm.

- Ông cũng biết tôi không thể lo đủ số tiền của ông đòi hỏi.

- Điều này tôi cũng đã nói rõ.

- Ông có thể để tôi thương lượng với Hồ xưởng trưởng không?

- Không thành vấn đề, chỉ vì tiền của ông, nhưng cô Lộ Minh, nếu đợi ông ly hôn xong thì tài sản của ông hàng trăm vạn đều thuộc về cô. Do đó, cô nên cố gắng đạt thành số mục nhỏ cho tôi chớ gì.

- Anh ấy cùng ở chung với tôi không phải vì tiền.

- Nếu là tình yêu thì cô cần lo giúp cho tôi hơn nữa.

- Để tôi về thương lượng với anh ấy.

- Chừng nào cô cho tôi biết tin lành?

- Khoảng 10 giờ đêm mai được không?

- Theo tôi nghĩ, chuyện này có gì đâu mà phải dùng đến thời gian dài.

- Nếu anh ấy đồng ý thì còn chờ trừ bị số tiền nữa chớ.

- Số tiền nhỏ nhoi này, bất cứ lúc nào nếu Hồ xường trưởng muốn mà không có. Cũng được, vậy thì 10 giờ đêm mai.

- Ông muốn bức tử người chớ chẳng chơi.

- Cô hãy yên lòng, đừng nói mười vạn, mà một trăm vạn đi nữa, cũng không đến nỗi bức tử Hồ xường trưởng đâu.

- Có cách nào làm tiền hay hơn cách này.

- Nếu tôi hay thủ hạ của tôi phát hiện ra các người báo cáo với cảnh sát, đến chừng đó chẳng những giết cô mà giết cả Hồ xường trưởng nữa.

- Nếu lần này ông đạt được mục đích, sau này ông vẫn thực hành kỹ thuật có hữu, chúng tôi thà là bị sát hại còn hơn.

- Cô yên chí đi, một lời tôi đã nói không khi nào thay đổi.

- Xin kiếu ông.

- Tôi hy vọng tất cả xem đây không phải là chuyện nói dối để làm tiền.

Lộ San sau khi từ già già đeo kiếng đen, có cái biệt danh là Tuy Tiện. Nàng gọi xe đi trở về, trong lòng vừa khó chịu vừa giận. Nàng tự hỏi tại sao mà mình phải chịu lệ thuộc bọn lưu manh?

Mười vạn? Trời! Làm thế nào mở miệng nói làm sao với Hồ Mộc Kỳ đây? Chàng không khi nào chịu nhượng bộ, nhứt định sẽ báo cảnh sát, chừng ấy chuyện sẽ xảy ra to lớn. Báo chí sẽ đăng tin tức này, chừng ấy gia đình và bên chồng nàng sẽ biết rõ.

Lộ San đang suy nghĩ rối loạn, bỗng xe đã ngừng tại cửa. Tay nàng run run nhận chuông cửa. Nàng rất sợ Hồ Mộc Kỳ ở nhà, nhưng chàng lại ra mở cửa:

- Má Lý đâu anh?

- Anh cho bà ngủ rồi. Lộ San, anh đang chờ em.

- Mộc Kỳ, em...

- Em có gì đâu!

- Em muốn tắm, nhưng rất mỏi mệt, lại không muốn tắm.

Chàng hôn lên mái tóc nàng:

- Em không tắm anh cũng không có gì chê em.

- Nhứt định là hôi hám hồng chỗ chớ.

Lộ San thay đổi y phục vui vẻ đối diện với Hồ Mộc Kỳ, nàng không thể đem chuyện tên lưu manh bắt buộc mà nói lại với chàng. Nếu không nói ra thì số tiền đó làm sao có mà dâng cho nó. Rốt cuộc Lộ San nói:

- Mộc Kỳ, em thấy anh hiện tại rất vui vẻ.

- Đúng vậy, bởi vì được ở chung cùng em.

- Nhưng em phải cho anh hay...

Chàng nghe nói đến đây lộ vẻ kinh ngạc:

- Lộ San! Em vẫn yêu anh chớ.

- Em thì yêu anh rồi, nhưng vì yêu mà phải mang lắm nỗi phiền phức.

- Nếu vợ anh không ưng ly hôn, chừng đó anh không để cho em phải phiền phức.

- Em muốn nói...

- Hiện giờ chúng ta không nên lo buồn làm gì. Đêm nay trăng sáng đẹp, chiếu vào cửa sổ, rọi đến gương mặt em, không khác nào một bức tranh tuyệt mỹ, anh sẽ họa lại bức tranh đó.

Hai hàng nước mắt Lộ San từ từ tuôn ra đôi má.

- Coi kìa, Lộ San, sao em khóc?

- Mộc Kỳ! Em đã hại anh.

- Không, Lộ San! Em là ngọn gió thổi bùng lên ngọn lửa trong lòng anh sắp tắt, sao lại nói là em hại anh được? Em đừng khóc nữa, chúng ta yêu nhau không sức mạnh nào chia rẽ được đâu.

- Mộc Kỳ! Có người muốn bắt buộc em.

- Ai bắt buộc em? Ai?

- Hấn xưng là anh cả bên ngoài Ngũ Duy ca sảnh, hấn có biệt hiệu là Tùy Tiễn.

- Hấn đã bắt buộc em mấy lần rồi?

- Đây là lần thứ hai.

- Lần thứ nhứt bắt buộc em bao nhiêu?
- Một vạn đồng.
- Sao em không thềm đếm xia đến hấn?
- Không được, hấn muốn giết em.
- Tại sao không nói cho anh hay?
- Em không muốn để cho anh vì em mà lo sợ và khó khăn.
- Lần thứ nhứt rất dễ hăm dọa để làm tiền, do đó lần thứ hai lại ăn quen nữa.
- Chỉ vì hấn nói một lần này thôi, sau này không tìm đến em nữa.
- Lộ San! Loại người đó không thể nào tin cậy được. Lần này hấn đòi bao nhiêu nữa?

- Mười vạn.

- Ý trời!

Lộ San bèn đem tất cả chuyện của tên Tùy Tiện mà kể rõ cho Mộc Kỳ nghe. Mộc Kỳ nói:

- Thật anh không hề tưởng đến.
- Nếu không lo đủ mười vạn cho hấn thì hấn sẽ báo cáo việc mình chung sống nhau đến vợ anh, chừng đó em sẽ bị tai họa không nhỏ.
- Hấn còn nói gì nữa không?
- Hấn nói chỉ cần số bạc đó, hấn sẽ đến ở tại Hương Cảng, chừng đó chúng ta sẽ sống yên ổn.
- Lộ San! Chúng ta không nên để cho bọn lưu manh nó lộng hành nếu nhượng bộ chúng thì hậu quả không thể lường được.
- Vậy phải làm thế nào bây giờ?
- Báo cảnh sát.
- Không nên, chúng sẽ giết mình, vì hấn đã nói như vậy.
- Hấn muốn em phải đem tiền đến lúc nào?
- Mười giờ đêm mai.

- Đến lúc đó thì bắt hấn ngay.
- Mộc Kỳ, không phải đơn giản như anh tưởng, hấn rất xảo quyết không thể đo lường được.
- Theo ý em...
- Đem tiền cho hấn thì xong.
- Lộ San! Theo anh biết, không phải đem mười vạn đồng bạc mà đòi lấy bình an cho mình, khi bọn chúng xài hết tiền, rồi sẽ sanh nhiều thế khác nữa, chớ không bao giờ chịu lặng yên đâu.
- Chỉ vì em sợ bọn chúng hạ độc thủ.
- Đừng lo, anh sẽ yêu cầu cảnh sát bảo vệ.
- Mộc Kỳ, em nghĩ chúng ta nên rời Cao Hùng là hơn.
- Em muốn rời Cao Hùng, chậm chậm sẽ tính sau. Kể từ ngày mai, em không nên đến rạp ca hát nữa.
- Hợp đồng chưa mãn mà.
- Để anh tìm Dương Tương Hoa nói rõ với Giám Đốc, không hát được là vì có những lý do.
- Theo anh, chúng ta sẽ đối phó thế nào.
- Luôn mấy ngày em đừng đi đâu cả. Em à, những người làm ác, đừng dung dưỡng cho họ ở ngoài luật pháp mãi.
- Anh quyết định báo cảnh sát?
- Trưa mai anh sẽ lén đến báo cho cảnh sát hay đến 10 giờ tối anh sẽ hiệp cùng cảnh sát mà bắt hấn.
- Muốn báo thì nên đi báo bây giờ.
- Theo anh thì trưa mai sẽ báo cáo thuận tiện hơn, trưa mai anh đến sở gọi điện thoại, như thế tránh khỏi bọn chúng theo dõi.
- Anh nghĩ cũng rất chu đáo.
- Chỉ vì em, anh muốn nhơn dịp này mà trừ hậu hoạn cho những người khác, để cho em được vững lòng mà chung sống cùng anh.

Nàng ôm chặt Hồ Mộc Kỳ, cảm thấy an toàn vô cùng. Nào ngờ Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! Chúng ta có hai người đừng để phải lo lắng.
- Nếu trừ được đều lo lắng đó thì chắc chắn chúng ta sẽ được vui vẻ.

Cửa phòng đóng kín lại, chỉ còn nghe tiếng cười.

Lúc ấy có một bóng đen ngoài tường. Bóng đen ấy là gã đeo kiếng đen đã đòi hỏi nàng. Nguyên hấn và Lộ San bàn luận tại sân vận động, sau khi chia tay, hấn biết Lộ San sẽ về tính việc cùng Hồ Mộc Kỳ. Hấn bèn trèo tường vào nhà trước, chỉ vì cửa sau không đóng, hấn thật cả gan lên vào, núp tại cửa phòng nghe trộm. Khi hấn nghe đến rốt câu chuyện, hấn phát giận lên, muốn xông ra mà giết chết phức cho rồi. Nhưng hấn nghĩ đến chuyện lời hơn là báo cáo cho vợ Mộc Kỳ hay còn kiếm được tiền, do đó hấn trèo tường ra ngoài. Hấn đi nhanh đến nhà Hồ Mộc Kỳ trước khi Mộc Kỳ đi báo cảnh sát. Đến nơi hấn bèn vỗ cửa ùng ùng. Vợ Mộc Kỳ hỏi:

- Ai vỗ cửa?
- Nhà đại trình thám đến đây.
- Ban đêm đến làm gì?
- Xem hình thái, bà không muốn cho tôi vào. Được rồi tôi đi.
- Có chuyện gì hãy nói nghe mau đi!
- Người đẹp như bà mà không biết tại sao Hồ xưởng trưởng lại bỏ đi ăn nằm với con đàn bà xấu như quỷ. Thật lời tục nói không lầm, hoa nhà tuy thom nhưng đã quen mũi, hoa đồng tuy không ra gì nhưng nó có mùi lạ.
- Lại, ta rất chán cái giọng nói của nhà ngươi. Mãi tìm cách nói loạn xà ngầu, sau rốt thì đưa tay xin tiền.
- Ha... ha... ha... Lại A- Hùng này làm việc rất cẩn thận không bao giờ gây oan uổng cho người khác, đã cầm chắc trong tay mới đến đây mà cho bà hay.
- Nói nghe mau, đừng múa tay động chân được không?

- Bà yên lòng, tôi cùng bà vắn vít nhau đến sáng mai cũng chẳng hề gì. Bởi Hồ xướng trưởng đang...

- Đang ở đâu?

- Ngủ bên mình một ả.

- Sao nhà ngươi biết?

- Đừng quên kẻ này là Đại Trinh Thám, chính mắt kẻ này đã trông thấy, cũng như chúng ta đã biểu diễn những ngày vừa qua, đàng này họ biểu diễn còn hay hơn nhiều.

- Lại A Hùng! Nếu đêm nay nhà ngươi bắt ta đi bắt không được thì ta sẽ sát hại nhà ngươi.

- Muốn bắt thì đi bắt, chớ nói gì nghe quá nghiêm trọng vậy?

- Bắt được ta sẽ trả tiền.

- Đến bây giờ mà chưa chịu đưa tiền, thật là đến đây tốn công rất vô ích.

- Từ nay nếu xài không tiền của ta, cũng như đã xài sinh mạng của ta vậy.

- Được, một lời đã định, cho bà hay, Lại A Hùng này chỉ rõ cho bà biết, chớ không phải như lần khác. Bây giờ cho kẻ này thân mật trước một chút.

- Tôi không còn lòng nào mà tâm tình, hãy đi đến nơi sẽ hay!

- Hơi nào mà gấp rút, ông ấy đang ngủ với người đàn bà khác, thì bà cũng nên ngủ với gã con trai khác.

- A Hùng! Đêm nay nhứt định bắt bọn họ cho được mới nghe.

- Tôi đưa hai tay lên tán thành.

- Chỉ sợ tôi làm không lại họ, Phải rồi! Hùng cho tôi mượn khẩu súng.

- Nó là súng lậu.

- Đừng lo, tôi chỉ dọa để bắt họ, chớ không giết chết.

- Được rồi, tôi sẽ cho mượn để dọa cho họ sợ. Nên nhớ, súng tôi đã lên đạn rồi.

- Đi mau.

Không khí đáng lo ngại, vì vợ Mộc Kỳ tay cầm khẩu súng.

Vợ Hồ Mộc Kỳ cùng gã lưu manh đi thẳng đến nơi gian phòng của Mộc Kỳ và Lộ San ở. Lại A Hùng thấp giọng:

- Chờ tôi trèo tường vào trong mở cửa, bà đừng gấp rút mà lộ mưu.
- Biết rồi.

Lại A Hùng trèo tường vào trong, nhẹ nhẹ mở cửa ra để cho vợ Mộc Kỳ chen mình vào. Hắn dắt mù đi cửa sau mà vào. Lại A Hùng bồng mù lên để xem hành động bên trong. Quả nhiên thấy Mộc Kỳ đang ôm một người đàn bà mà ngủ. Máu ghen đã tràn lên cổ, mù bèn ra dấu cho Lại A Hùng đá mạnh cửa mở toang ra. Sức mạnh của A Hùng làm việc này không mấy khó, tông cửa xong, hai người tràn vào.

Mộc Kỳ và Lộ San giựt mình tỉnh dậy, cả hai đều run lên. Hồ Mộc Kỳ nhìn thấy người đàn bà cầm súng chính là vợ mình. Lộ San cũng tỉnh dậy, nhìn thấy gã đàn ông đúng là tên lưu manh mang kiếng đen. Hồ Mộc Kỳ run giọng:

- Em đến...
- Anh còn nhận ra tôi? Tưởng là anh ngủ với người khác nên đã quên tôi rồi. Anh đi Đài Bắc đây hả? Anh là đồ bất hảo, cả năm bỏ bê vợ con.
- Em hãy buông súng xuống để nghe anh giải thích.
- Khởi cần phải giải thích, anh cùng một người đàn bà khác đã ngủ chung nhau, chính mắt tôi đã nhìn thấy mà còn giải thích nỗi gì?

Lộ San cầu khẩn:

- Thưa Hồ phu nhân! Chính là tôi bất hảo. xin bà rộng dung.

Vợ Mộc Kỳ nhổ vào mặt nàng một bãi nước bọt nói:

- Đừng già hàm! Tôi không muốn nói với loại người hạ tiện như cô.

Hồ Mộc Kỳ không thể chịu nổi, hỏi gằn:

- Bây giờ em muốn gì?
- Tôi... ha... ha... ha...

Lại A Hùng đứng gằn một bên nghiêm giọng:

- Cô Lộ Minh, tôi đã từng nói, khuyên cô đừng để cho tôi phải không còn đường đi, tôi đã nói thật và rất rõ ràng, cô lại phản bội lời hứa của mình. Hồ xướng trưởng lại còn dờ tánh điệu ngoa, tính ngày mai đi báo cảnh sát, đến tối,

ông sẽ hợp cùng cảnh sát để bắt tôi, nhưng ông đã bắt được tôi chưa? Làm gì được lão đại này. Hồ xướng trưởng ông đã phạm tội với vợ, cũng như cô Lộ Minh đã phạm tội phá hoại gia đình người khác.

- Ha... ha... ha... Trong khi nói thì vợ của Mộc Kỳ cười lên trềng cười rất rùng rợn. Chỉ nghe tiếng nổ chát chát luôn mấy tiếng thì Hồ Mộc Kỳ và Lộ San đã nằm lăn trên vũng máu. Lại A Hùng muốn co giò tẩu thoát, vợ Hồ Mộc Kỳ nạt lớn:

- Đứng lại, mày đã lừa dối tao quá nhiều rồi, mấy năm tao ở không phải với chồng tao cũng do mày đạo diễn. Ngày nay, là cơ hội tao đòi nợ mày.

- Bà Hồ xướng trưởng! Xin bà...

- Quì xuống, tao sẽ dung mạng sống cho mày. Mày là thằng không chuyện gì ác mà không làm, trong quá khứ mày đã hại cuộc đời tao, lại hại luôn em tao trong tuổi vị thành niên. Lại A Hùng, tao cho mày biết, hôm nay tao thay mặt cho họ mà trừ khử mày.

- Ái! Xin bà cứu... một mạng tôi bà dung...

Một tiếng nổ chát chúa nữa vang lên, tên lưu manh nằm dài không nhúc nhích.

Vợ Hồ Mộc Kỳ cười lên một trềng cười như điên, sau đó, nàng kê khẩu súng vào mông tang mình mà lẩy cò, thân hình bà ta té nằm dài trên mình Lại A Hùng.